

Alegrear la Terra

Tornar a brotar després d'un hivern dur

Renta't les mans, menja fruita, estudia, has de forjar-te un futur. Des de petits, hem anat rebent ordres i recomanacions com aquestes o semblants, però quantes vegades ens han dit sigues feliç, no t'oblidis que has de ser feliç, recorda que heu de ser feliços tu i els que t'envolten?

Tot i així, encara que ens ho hagin ordenat, demanat, recordat o no, tots, sense excepció, desitgem ferventment ser feliços. Podríem dir que aquest desig és la marca de fàbrica dels éssers humans, el que tenim en comú.

Queda clar que l'aspiració de ser feliç no és un desig adquirit, imposat des de fora, sinó que és inherent a la nostra naturalesa i, per

t a n t ,
hauríem
d e

considerar que és la nostra missió més important.→

Potser pensem: au va! Ja en tinc prou amb tirar endavant i sobreviure, com per pensar també en la felicitat!

La força sorgeix quan ajudem els altres, però sense deixar-nos a nosaltres mateixos de banda... Voler, encara que l'altre no vulgui.

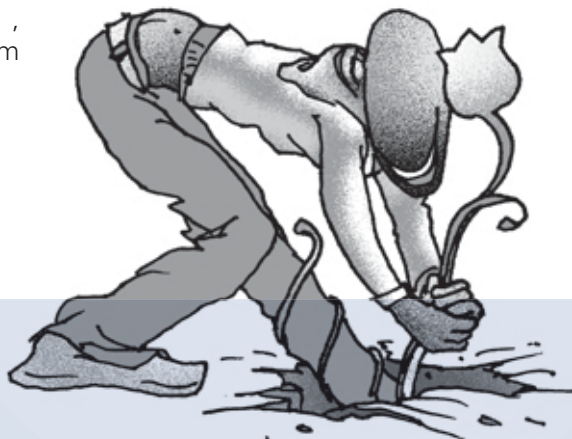
És cert, estem tan atordits i ofuscats intentant tirar endavant que fins i tot oblidem el nostre desig més natural i, quan el recordem, el percebem com una quimera inassolible.

Però si aquest desig ha arribat a nosaltres, hem de fer un esforç per recordar que és part de la nostra condició de vida més elevada i, per tant, és possible. Però depèn de la nostra pròpia iniciativa que ens aixequem sols i que florim com la naturalesa mateixa.

Encara que sembli un tòpic, el fet és que la primavera ja és aquí i que una explosió de

s'acosta. Durant el dur hivern els arbres, despallats de tot indici de vida, no han oblidat la seva missió. És igual com hagin estat d'intenses les nevades i quant hagin baixat les temperatures dels termòmetres: la vida és aquí, obstinada, lluitant per aflorar, decidida a manifestar-se en tota la seva esplendor.

Quan tot ens va bé, tendim a acomodar-nos, a no esforçar-nos gaire, però quan tenim problemes i decidim no deixar-nos vèncer, traiem tot el nostre enginy, busquem solucions inèdites. El que en principi havia de ser la causa d'un gran desastre, ho hem convertit en motiu d'un gran creixement i satisfacció.

Definint el camí

Potser en algun moment heu sentit que us estanqueu, que no aconseguíu res en concret i que us envaeix el desànim, i potser en aquest moment no heu entès què us ha dut a aquesta situació. Però aquests moments de crisi aparent són els més propicis per canviar i enfrontar aquestes noves circumstàncies: en realitat és un nou punt de partida a partir del qual creem un nou ritme, però amb alegria.

Qualsevol cosa que ens proposem vol un esforç... i si no tenim clar què volem, difícilment arribarem enlloc. És com si estiguéssim jugant als dards amb una bena als ulls que no ens permetés encertar la diana. Per això, primer ens hem de treure la bena, fixar la diana i finalment llançar amb ímpetu els nostres dards.

Segurament el camí per assolir aquest objectiu no serà fàcil. Sens dubte sorgiran impediments que ens faran pensar a desistir i que ens faran dubtar si realment aquest objectiu és el que volem assolir i no un altre... En aquests moments és quan ha de sorgir el nostre coratge interior.

I a través d'aquest coratge arribarem a l'acció: la ment se'ns obrirà i sorgiran idees per seguir avançant darrere d'aquesta fita, solucions per superar aquestes

dificultats que fan trontollar els nostres propòsits. És clar que tot aquest procés, aquest tornar a començar, comporta un esforç, aquesta perseverança per no rendir-se i continuar intentant-ho malgrat les barreres.

Tanmateix, tot aquest procés no és una simple equació ni un mètode per aconseguir la felicitat. Va molt més enllà, cal prendre decisions per un mateix, hem d'equivocar-nos i tornar-nos a aixecar... I tot dependrà de la postura que adoptem davant les

circumstàncies. I si comencem per agrair aquesta nova oportunitat per tornar a començar?

Encara recordo aquell dia que...

Riquesa i diversitat no s'expressen d'una forma material, concreta, tangible i visible, sinó que s'expressen en aquests valors i significats simbòlics que aquest món confereix a les coses més senzilles. Això diu Kapuscinski Ryszard en el seu llibre Eben quan parla del món africà.

Però, per què no ho apliquem a tot el món? Som tan diferents els africans dels europeus o dels americans...? En realitat, no busquem tots el mateix? Potser el que volem és descobrir la felicitat? I la riquesa i la diversitat de l'amor? On és? Si Kapuscinski afirma que és en aquests valors, no vol dir

que és dintre d'un mateix? A aquests valors que neixen dintre de l'ésser humà? No t'ha passat mai que quan et sents feliç veus felicitat al teu voltant? Que quan estimes alguna cosa o algú, aquest amor et retorna de la mateixa manera?

Per què no comencem a recordar coses alegres? Que us sembla si partim d'aquests moments feliços que hem viscut? D'aquesta manera podem agafar un bon impuls per projectar-nos i construir aquest futur que anhelem. Per què no comencem a creure que aconseguirem el que desitgem? Què bonic és imaginar, però encara ho és més fer realitat allò que hem imaginat! No t'ha passat mai? Doncs potser avui és el moment oportú.

GOSHO

"Un comentari de T'ien-t'ai assenyala: 'És com qui cau a terra, però es reincorpora recolzant-se sobre el mateix terra (on ha caigut)'. Algú que cau a terra es recupera i torna a posar-se dempeus sobre aquest mateix terra."

La Prueba del Sutra del Loto, Los Escritos de Nichiren Daishonin, pàg. 1153.

Mirades

A tots els que la meua mirada va crear inquietud, si us plau, sapiguen que mai no us vaig menysprear, en tot cas convocava la vostra atenció.

Quantes males interpretacions, quants equívocs a través d'una mirada. Mars de fons que massa cops s'originen sota l'onatge de les mirades. Moltes vegades penso que no és a les mirades generoses a les quals he de parar atenció, encara que sempre són d'agrair, sinó a aquestes altres que semblen cops de vent enfurismat, nascudes entre boscos de rancor; són aquestes, potser, les que necessiten més cura. Afloren sota l'aparença d'agressivitat, de distància, de prepotència, fins i tot d'odi i, generalment, són la disfressa de la por, de la inconsistència, de l'exigència de reconeixement.

No és fàcil endevinar les intencions ocultes darrere d'una mirada, però és molt fàcil que

aquesta mirada condicioni la nostra resposta. Circulen molt de pressa, penetren en els pensaments i el cor no té temps de reaccionar. Un catàleg inabastable, però en totes hi ha algú que pateix o que gaudeix. Unes són subtils còmplices, que sumen vitalitat a la nostra vida i altres semblen rebutjar-nos i demanden alguna cosa que els ajudi a viure, amb urgent necessitat. A aquestes, que poden ser tan enganyoses, són a les que vull dedicar el meu esforç i la meua saviesa.

1) Ryszard Kapuscinski va saber conjuar el millor del periodisme amb la literatura. Aquest polonès, nascut el 4 de març de 1932, va passar per la Universitat de Varsòvia per estudiar art i història, encara que després es va dedicar al periodisme i va fer de professor en diversos centres universitaris i en altres institucions, com ara la Fundació Nou Periodisme Iberoamericana (creada per Gabriel García Márquez).